

Vuslat amkerten - Tüfekte Vurulacak Şeyler

İletişim Yayınları, s.9-11

Taşlık yolu tozutarak mobileti durdurdu. Dirseğindeki naylon torbayı hop diye parmaklarının arasına aldı, sinekliği ittirip verandaya çıkan yaşlı kadına uzattı. Kadın torbayı araladı, içinden gazeteyi çekip koltukaltına sıkıştırdı. “Niye zahmet ettin oğlum,” dedi, “komşunun bahçesi incir ağacı dolu, sağ olsunlar, hiç sakınmazlar.”

“Bizimkiler köyün en iyisi,” dedi oğlan. Kırmızı tişörtünün yakasını düzelitti. Yanık sarı, gür kaşlarından biri kalktı, verandadaki masaya doğru kaçak birbakışla, “Denizden dönüşte yersiniz,” diye ekledi. Uzanıp oğlanın sol omzunu patpatladı yaşlı kadın. Arkasından, “Selam söyle sizinkilere,” diye seslendi. Oğlan ardında bıraktığı gürültü ve tozun içinden elini kaldırıp indirdi.

“Suratsız,” dedi Duygu, burnundan kısa, sert bir nefesle. Kitabı masaya bıraktı.

“İnanamıyorum bu kadar büyüdüğüne,” dedi İdil. “Bizim uzuneşeğe filan almadığımız, zeytinliklerde yanımızdan kovaladığımız sarı çiroz mu bu sahiden? Son geldiğimde şu kadardı.”

Eliyle küçük birinin boyunu gösterdi. “Beş sene gelmedim, çünkü çocuk koca adam olmuş.” Gaye omzundaki dövmenin etrafında bir yeri kaşıyıp duruyordu. “Günlerdir her köşe başından çıkıyor.” Ağzını bükerek kızarttığı yere baktı. “Gelip konuştuğu da yok, böyle uyuz uyuz bakıyor işte.”

“Aman siz de. Her şeye koşar Sefa benim, bir dediğimi ikiletmez. Oğlan sizinle yeniden arkadaş olmaya çalışıyor, anlasınıza.”

“Biz onunla hiç arkadaş olmadık ki anneanne,” dedi Duygu. “Aramızda nereden baksan beş-altı yaş fark vardır.”

“Hadi hadi, ukalalar sizi,” dedi anneanneleri, havluları ipten alarak üst üste omzuna atmaya başladı. “Haberiniz olsun, bugün hep beraber denize gidiyoruz. Günlerdir vardiyalı gibi ayrı ayrı gittiniz geldiniz, hiçbir şey anlamadım. Oturacağım kumsalda, eski günlerdeki gibi sizi izleyeceğim.”

Havlular, incirler ve gazeteyle içeriye girmesine rağmen açık pencerelerden sesi gelmeye devam etti. “Böreği fırına veriyorum, pişene kadar vaktiniz var.”

Günün birinde onu uzaklardan gelen sesiyle hatırlayacağını düşündü Duygu, gülümsedi. “Kahvenizi filan içecekseniz için, falınıza bakacaksanız bakın, meyil filan da istemem,

telefonlar da evde!” İdil içeriye doğru bir göz işaretiyle kaydirdi telefonunun ekranını. “Birkaç meyil daha yanıtlayayım bari.”

Kızla oğlan denize koşuyor. Kızın limon kıcı, yeni kabarmış memeleri ne kadar tanıdık. Henüz kıvrımına kavuşmamış, dümdüz beli. Şimdiki halimin geçmişi, diye düşündü Duygu, insan ne çok şekil değiştiriyor aslında. Geçmiş ne kadar büyük bir şey. Her halimizi ıskalamadan içine alıyor. Ve hafıza, kaydetme işini hiç atlamıyor. Keşke yeniden görmekten mutlu olacaklarımızı gösterse sadece. Kavrulan ayak bileklerini sakınmak için doğruldu, havluyu altından kaydırıp bir köşesiyle ayaklarını örttü. Kuzenleri açılmış. Deniz, güneşin altında ıslıl ıslıl. Anneanneleri iki şezlong ötede gazeteyi katlaya katlaya okuyor.

“Anneanne böreklerden versene.”

“Uyumuyor muydun sen. Bak seninkiler ta dubaların oradan gördü böreği.”

“Motoru takmıştır şimdi onlar. Hiç acımam, bilirler.” Bir böreği iki parmağının arasına alıp ısırdı.

“Dubalar ne zaman kondu anneanne? Küçükken taa nerelere kadar yüzerdik. Ne kadar açıldığımız umurumuzda bile olmazdı.”

“Hiç de merak etmezdim sizi biliyor musun, el kadar bebeydiniz üçünüz de, birer birer attım denize sizi. Dubalar filan hepsi şu kafelerle birlikte oldu işte.”

Gaye’yle İdil alelacele kurulandı, havlular şemsiyenin üstüne gelişigüzel serildi, üçü tek şezlonga sığıştı. Arıları kovalayan, borcama dalıp çıkan parmakların mesaisi başladı.